

ČESKÝ KONEC SVĚTA

Martin Kolářek
Martin Strnad
Kateřina Hejlová

Český konec světa

Martin Strnad
Martin Kolářek
Kateřina Hejlová

Copyright:

Martin Strnad, Martin Koláček, Kateřina Hejlová

Grafika obálky: Hanna Lauter, Martin Strnad

Motto: Zuzana Frantová Pomykalová

Korektury: Drahomíra Holmannová

Sazba: Martin Koláček

2012

Motto:

-Jednoho dne došlo pivo.

-A dál?

-Dál? No dál už nic.

Zuzana Frantová Pomykalová

Obsah

1. Hlad.....	6
2. Válka a Blábol	9
3. Transformace.....	26
4. Apokalyptický kalendář.....	31
5. Když nahoře je dole	48
6. Dětská hra	73
Autorský tým	80

1. Hlad

Martin Strnad

Všechny jsem je sežral. Všechny. Tonda, Frantu, Karla i Pepu. A nakonec i tu Mařenu. I když tomu jsem se bránil dost dlouho. Ale co, beztak by se mnou Zem znovu nezalidnila.

Všechny jsem je sežral. A už mám zase hlad. Co teď? Čokly po ulici honit nebudu, na to jsem moc tlustej, přežranej. Přesto mám hlad. Obrovskej hlad. Hlad, jakej jsem poprvé ucejtil před prvním pořádným... žrádlem. Byl pěkně hnusnej, ten bezdomovec, a kdoví, co všechno jsem sežral s ním, ale nemoh jsem si pomoci... prostě jsem musel. Z ničeho nic.

Takhle si jdu v noci po Karláku, v sobě jedno pětípivo a pár panáků, když mě to chytlo. Hroznej hlad. Ale ne takovej ten, co ho maj po chlastu všichni. Tohle bylo jiný, bylo to tak silný, že jsem se vrh na první požitelnou... věc kolem. Bohužel to byl ten bezdomovec. Bohužel pro něj.

Že mám pracky samou krev, v hubě něčí do čista ohlodanou stehenní kost a všude kolem roztahaný střeva, to mi došlo, až když jsem si hubu utíral do jeho smradlavý bundy. Dneska bych už takovou blbost neudělal – nechat tam ty střeva. Určitě je pak někdo našel a sežral. Zdrhal jsem odtamtad' jako od malomocnejch. Jenomže ten malomocnej jsem byl já. A nikdo to nevěděl.

Nevěděla to moje žena, kterou jsem stih sežrat hned další ráno, ani děti, který jsem ještě nechal posnídat, umejt zuby a nachystat se do školy. Škvarky z jejich mámy jim strašně chutnaly. Z nich moc škvarků nebylo... aspoň to maso měly křehký.

Sousedka šla jako další. Zazvonil jsem, otevřela, pracky i hubu celou od krve. Taky žere, napadlo mě tenkrát. Jenže já byl silnější. Sežral jsem ji a jejího načatýho manžela. Oba byli kuřáci. Tlustý. Jako anglická slanina.

Na ulici propuklo peklo na zemi. Jeden žral druhýho. Už se ani neobtěžovali předtím svý žrádlo zabít, žvejkali se zaživa. Policajti nic nezmohli, žravý

šilenství se nevyhnulo ani jim. Když nastoupila armáda v roky jetejch plynonejch maskách, nestihli ani pořádně vystřelit a už se žrali navzájem. Neexistovalo nic, co by to šilenství zastavilo. Tohle by nenapadlo ani toho nejúchylnějšího spisovatele. Nikdo nebyl imunní, všichni dostali ten nekonečnej hlad, hlad ktorej neukojí ani přecpaný řeznictví, ani jatka plný rozbouranýho hovězího, ani po střechu natřískanej prasečák.

Takhle to šlo pár tejdnu. Lidí pořád ubejvalo. Všechny děti zmizely během dnů, pak šli důchodci a invalidi. Prostě zákon silnějšího. Předevčírem jsem sežral posledního z těch silnějších jako jsem já. Od tý doby vidím jenom prázdný ulice, vyrabovaný obchody a hromady ohlodanejch kostí. Už ani ty krysy tu nejsou. A přemejšším, jestli ještě vůbec zůstal někdo, koho bych moh sežrat. Zkoušel jsem vypadnout z Prahy, najít nějakou pastvinu, kde by ještě byla kráva, ovce nebo kůň. Kozu bych si taky dal, klidně i smradlavýho kozla. Najít tak králíkárnou, hmmm... klidně i mrtvý králíky, nebo slepice zavřený v kurníku. Konec konců začal jsem bezdomovcem. Už je mi to fuk. Prostě potřebuju žrát, cokoliv..

Asi bych už dočista zešlel, nenarazit na tu zabarikádovanou hospodu. Bylo tam pár urostlejšch kousků, a co víc, před hospodou se válelo několik takovejch jako já. Pupky nafouklý, huba rozšířená, silný pracky celý od krve. Všichni prošpikovaný brokama. Ti uvnitř chytře předstírali, že je barák prázdněj, a na ty mrtvolky venku lákali další nakažený. Přitom to v sobě měli taky. Jenom byli dost vychcaný, aby se nesežrali navzájem. Nevim, jak to zvládli na začátku, když tohle šilenství propuklo, ale systém byl jednoduchej. Každěj dostane stejně. Nažranej parchant, rozumnej parchant říkali, když mě hnali před sebou jako vábničku.

Ten den, kdy jsem seděl hladovej na prdeli v křoví kus od tý hospody a držel se, abych se nevrh na ty mrtvolky a nenaběh těm uvnitř přímo na mušku, byl učiněnej očištec. V noci vylezli. Pupky ještě větší než já, huby a ruce popraskaný od zaschlý krve včerejší večeře. Dokonce mezi nima byla jedna ženská. Když večer vtáhli pár mrtvol dovnitř a začali si navzájem nadávat, že tady vyhladověj, že sem už nikdo další nepřijde, už jsem to nevydržel a vyběh na ně. V tu chvíli jsem koukal do pěti dvojitejšch hlavní. Pořád nevím, jestli to, že mě svým způsobem vzali za svýho, byl ten nejlepší výsledek, možná to měli ukončit hned tam a pak si na mně pošmáknout. Namísto toho jsem jim dělal

volavku po vesnicích. Projít se po návsi, stále na mušce jejich lovecký pušky, nalákat těch pár místních, co se ještě nestihli navzájem požrat, a navést je ostatním na dostřel. To byl můj úkol. Nějakou dobu to docela fungovalo. Ale žrádla bylo pořád míň, a tak se nejdřív společně vrhli na Tondu, pak si rozebrali Frantu, den na to Karla a přes veškerý jeho odpor nakonec i Pepu. To se mi podařilo vzít jim jednu bouchačku. Bylo to jako romantická večeře. Západ slunce, dobrý žrádlo, já, Mařena a dvě nabitý brokovnice, jenom to víno a hudba chyběly.

Ten večer mě napadlo, že tohle je opravdu konec. I kdybych Mařenu přemoh a sežral ji, neměl bych pak už co do huby. Věděli jsme, že se nemůžeme rozejít. Dřív nebo později by začal jeden druhýho v hladovým šílenství pronásledovat. A tak jsme šli společně. Obě komory nabitý, hlaveň k hlavni, jeden vedle druhýho. Dvě hladové zrůdy číhající na sebe navzájem. Myslím, že je dost jasný, kdo z nás ztratil přehled jako první.

Střelil jsem ji do spánku. Aby nebylo moc škody na mase, abych měl co nejvíc žrádla. Ona ve smrtelné křeči vypálila obě komory do vzduchu. A teď tu sedím, v hubě už dávno prázdno, žaludek řve hlady, jsem celej od starý krve, svírám pušku s poslední patronou a přemejšlím, jestli není škoda tu jen tak nechat mrtvý tělo sebevraha, když už ho nebude mít kdo sežrat.

2. Válka a Blábol

Martin Kolářek

Armageddon seděl ve své pracovně a měl hlavu v dlaních. Za chvíli přijdou Apokalyptičtí jezdcí a budou po něm chtít, aby se spustil. A to on neměl v úmyslu.

Tedy, ne že by měl sám o sobě něco proti konci světa, naopak, docela se na něj těšil. A ještě donedávna měl pocit, že se na něj těší i sami lidé. Jenže zjistil, že se mýlí.

Vlastně tím byl překvapen, protože lidé měli tendenci blafat o konci světa každou chvíli. Stačilo, aby někdo našel šutr, do něhož před dvěma tisíci lety autistický úředník astronomického úřadu vytesal kalendář na příštích dva tisíce let, a čistě náhodou jeho kalendář skončil právě za pár let od chvíle, kdy se archeologové s úžasným objevem vrátili a náležitě jej zmedializovali. Nikdo už se pak nezabývá myšlenkou, že možná tesař skončil proto, že jej vyhodili z práce, že se mu zlomilo jeho oblíbené dláto, a nebo protože jej to prostě přestalo bavit. Ne, jediným výsledkem, ke kterému populace dojde, je, že onen dávný vizionář zaniklé civilizace předpověděl konec světa. Do mysli se vkrádá myšlenka: To je sice hezké, ale když byl takový vizionář, proč nepředpověděl konec svojí vlastní civilizace, důsledkem čehož bude jeho kalendář ležet tisíc let v zemi a nikdo jej neuvidí? Nebylo by logičtější ukončit kalendář rokem zániku civilizace a znovu začít rokem archeologického výzkumu? Ušetřil by si tím hodně práce.

Někteří vizionáři samozřejmě předvídali konec světa sami, bez jakýchkoliv podkladů. Obvykle tedy pár set let dopředu, aby se dožili požehnaného stáří, a nikoliv ušlapání rozzuřeným davem, který jim uvěřil a pod cenou prodal všechny své nemovitosti.

Dobře, někteří vizionáři možná opravdu budoucnost viděli. Jenže záleží, očima koho je viděli. On výbuch Černobyly sice až tak úplně koncem světa

nebyl, ale z pohledu kontrolóra palivových tyčí se tak velmi pravděpodobně jevil. Když se podíváte na svět očima člověka, jemuž do koupele spadla vysokonapěťová kulma, rozhodně uvidíte konec světa. Tedy aspoň toho jeho. Lidé s darem opravdu vidět zlomek budoucnosti pak vykládají o svých vizích, podle nichž skončí svět, až černá věc zlotřilá v koupel se poníží, což si za pár set let lidé vyloží jako únik ropy v Karibiku a začnou páchat hromadné sebevraždy, aby je Bůh omilostnil o něco dřív než jejich kolegy v práci.

Zdalo by se tedy, že se lidé na konec světa těší. Jenže opak je pravdou. Vždycky, když se Armageddon rozhodl lidi potěšit a trochu se přiblížil, čekalo jej obrovské zklamání, jak nevstřícného přijetí se mu dostalo. Lidé se ho snažili zahánět opakováním nesmyslných vět, výrobou amuletů a genocidou rasových menšin. Po posledním pokusu se Armageddon smutně uzavřel ve své pracovně, rozhodnut už nikdy nepodnikat další pokus.

Jenže tu byli ti zpropadení Apokalyptičtí jezdcí. Někteří z nich už pochopili, že se světem se dá užít víc legrace než bez něj. Například takový hlad. Ten se ve světě vyloženě bavil. Jeho poslední pokusy s centry „estetické medicíny“ pomohly přinést jeho působení i do těch několika málo oblastí, které k němu byly tradičně nepřátelské. Jenže někteří z jezdců byli, řekněme, v otázce konce světa více fanatičtí.

Je třeba poznamenat, že svatý Jan nepopsal Apokalyptické jezdce zcela přesně. Když se probral z deliria, v němž se mu zdálo o krvavých řekách, vzpomněl si jen na některé z nich. Tak například zapomněl na Bábel, který svým zmatením jazyků přiblížil nejednou svět k zániku. Nebo všudypřítomnou Demenci, jezdce, který dnes, podobně jako hlad, operoval na celém světě. Jenže se narozdíl od něj nikdy nevzdal touhy po Armageddonu. A právě tihle dva měli za chvíli, společně s Morem a Válkou, přijít do Armageddonovy kanceláře.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Armageddon se neochotně zvedl, ale nebylo to nutné, protože vzápětí se ozvala rána a dveře i s futry vpadly do místnosti. V díře ve stěně stál Válka s rozbuškou v ruce a křenil se jako chlapec, který právě vymyslel, jak utrhnout tykadýlka svému prvnímu broukovi.

„Můžeme dál, pane?“ zeptal se celkem zbytečně a vstoupil do místnosti.

Armageddon pokrčil rameny a sednul si. V hlavě si počítal, na co ho přijde oprava dveří. Měl kolem sebe hromadu personifikovaných entit, které uměly

dveře zcela zadarmo zničit, ale ani jednoho slušného řemeslníka, který by je uměl zase opravit.

„Posad'te se. A prosil bych tentokrát bez efektů.“ Válka smutně zastrčil zpět do záhadří fluorovou dýmovnici, o níž se domníval, že je to velmi zábavný prvek, který vždy oživí umírající zábavu. Tedy přibližně do té doby, než všichni opravdu umřou.

Vedle šklebícího se pošuka ověšeného municí se posadil nakrátko střížený pán v dobře padnoucím obleku, jako vystřížený z časopisu „Náš manažer“. Jeho jméno bylo Demence a přiblížil svět ke globální katastrofě víckrát než zbytek jezdců dohromady.

Další dvě místa zůstala volná, protože Bábel, rozcuchaný vyhublý pán s těkajícíma očima, stál u okna a tvářil se, že nerozuměl, co mu Armageddon řekl. A poslední ze čtveřice, chrchlající zelený sliz, se nebyl schopen na židli ani vyškrábat. Mor kdysi býval silný a dobře stavěný, jenže když tisíce let roznášíte po světě všechny možné choroby, nedá se předpokládat, že vás to neovlivní. A tak posledních pár set let Mor stále chřadl a chřadl, až se stal jen nevábně vyhlížející hmotou, kterou neobklopovaly ani mouchy, protože krátce po jejím obklopení umíraly.

„Hej, Blábole,“ zakřičel Válka na muže postávajícího u okna, „netvař se, žes nerozuměl a pojd' sem!“

Muž se při oslovení prudce otočil k Válce a procedil mezi zuby: „Jmenuju se Bábel!“

„Jo, jo, jasně, prostě ty mrcho zmatená, pojd' si sednout!“

„Nejsem mrcha zmatená, jsem Bábel!“

„No, na to, že se zabejváš matením začínajících překladatelů, seš nějaká fajnovka.“

„Hlavně že ty seš hroznej frajer, co?“

„No tak, pánové,“ přerušil je Armageddon, „myslel jsem, že jste mi něco chtěli říct.“

Bábel, který po této replice už nemohl předstírat, že nerozumí, se posadil vedle Války, ale kousek za něj, aby na něj mohl za zády dělat ksichty.

„Ano, pane,“ řekl Demence, který byl naprosto nepřekonatelný v podlézavém stylu vyjadřování, díky němuž se dokázal vetřít mezi světovou elitu, „přišli jsme vám předestřít naši oprávněnou žádost, a to na spuštění

Apokalypsy. Jak víte, ze smlouvy, kterou jsme uzavřeli s...”

„Ano, vím o té smlouvě,“ přerušil jej Armageddon, aby autor povídky nemusel vymýšlet, s kým to, u všech bohů, mohli apokalyptičtí jezdci podepisovat své smlouvy, „tato smlouva však předpokládá dohodu všech Apokalyptických jezdců. A vás, pánové, není ani polovina.“

„Snad nechcete jednat s těma křivohubejma kreténama, co se považují za Apokalyptický jezdce jenom kvůli nedostatečný představitosti pár církevních úředníků!“ ozval se Válka.

„Válko,“ odpověděl Demence, „při vší úctě k tvému intelektu a rozvaze, domluvili jsme se, že budu mluvit já, není-liž pravda?“

„Kravlo nasávalo obstarožní konstrukci,“ odvětil Válka a vlastní slova ho zarazila.

„Díky, Blábole,“ usmál se na Bábela Demence.

„Bábel!“ usekl vztekle Bábel.

Demence nevzrušeně pokračoval: „Ano, pane, já vím, ale ve smlouvě přece stojí, že je třeba konsenzus všech aktivních členů. A to, při vší úctě k našim kolegům a bez urážky jejich schopností, jsme prakticky jen my čtyři.“

„Opravdu?“ odvětil Armageddon, „mně přišla taková Povodeň docela aktivní. A Genocida se taky docela činí. A to nemluvím o Hladu.“

„Ano, pane, ale ti už se vzdali myšlenek na Armageddon. Jedou si svoje vlastní hry, ale upřednostnili zábavu před poctivou prací. To je ze sdružení Apokalyptických jezdců diskvalifikuje.“

„Já nevím, jestli bych souhlasil.“

Mor zachrchlal. Všichni se k němu otočili. Zřejmě chtěl něco říct, ale zájem, kterého se mu dostalo, jej tak překvapil, že už nevydal ani chrchel.

„Krosoúhlá jarmila okořenila pleskoidní...“ Válka ztratil trpělivost a chytil Bábela pod krkem, „Eště jednou mi tendle Blábol...“

„Bábel,“ opravil jej přiškrceným hlasem Bábel.

„...zmate jazyky a nechám ho sežrat raketový silo na Bajkonuru!“

Armageddon se na něj přísně podíval: „Válko, já vím, že to máte v povaze, ale proč jste tak vysazený na Bláb... pardon, na Bábela? Proč neobtěžujete třeba tady Demenci nebo Mor?“

„Protože tendle pitomej zakrslík mi neustále kazí moji práci.“

„On mi nikdy neodpustil Kubánskou krizi,“ poznamenal Bábel.

„To víš, že ne. Sto let mi trvalo vybudovat to krásný napětí, vnutit jim zbraně hromadného ničení a dosadit tam magory, co by to fakt zmáčkli. A najednou čííírou náhodou jejich překladatel splete pár drobných vět, takže si Chruščov myslí, že mu Kennedy přislíbil celou americkou flotilu v Pearl Harboru, když ty lodě pošle zpátky, zatímco Kennedy má informace, že mu Chruščov nabízí svoji osobní milenku, když blokádu odvolá. A když přišli na to, že v Pearl Harboru už pár let žádná flotila není a že Chruščovova milenka se jmenuje Vasilij Janušev, bylo už po krizi a oběma státníkům bylo trapné přiznat svůj omyl.“

„Se tváříš, jak kdybych za všechny tvoje neúspěchy mohl já,“ odvětil Bábel a vysmekl se ze sevření Války, „si můžeš sám za to, že seš tak neschopnej. Vytvořit diktaturu, která se honosí největším arsenálem biologických zbraní, jen aby se pak zjistilo, že nemá ani jednu, to je vyloženě trapas.“

„Ty zbraně by tam byly, jenže tadyhle Mor nebyl schopnej se doplazit dál než do Thajska a nakazit pár kuřat.“

Mor začal zběsile chrchlat a ukazovat na Bábela výstupkem, který by při troše fantazie a zkušeností z počítačových her o zombíích mohl být nazván prstem.

„Já to věděl!“ vykřikl Válka a urazil Bábelovi hlavu, „že tys nám zase popletl výrazy Střední a Dálný východ!?“

Zatímco si Bábel nakvašeně nasazoval zpět svoji hlavu, Válka na něj řval dál: „Jako tenkrát, když už se mi skoro podařilo udělat válku mezi Amerikou, Čínou a Ruskem. A jak to dopadlo? Všichni skončili v Afghánistánu a byli z toho strašně zmatený.“

„Ty taky nejseš zrovna pan kolegiální,“ začal mu v ústrety křičet Bábel, „pamatuješ, jak jsem tehdy spletl ty články v novinách, takže si celá americká veřejnost místo ‚z Asie se na americký kontinent šíří móda smažených jídel‘ přečetla ‚z Asie se na americký kontinent šíří mozková mrtvice‘? Tady Demence mi v tom krásně pomoh, takže to vypadalo, že celou USA zaplaví nefunkční léky na prevenci mrtvice. A najednou začne nějaká blbá válka v ropou oplývající ráji a po mojí mrtvici nikdo ani nevzdech.“

„To byla shoda náhod, ty skrčku! Naplánovat válku chvíli trvá, si myslíš, že budu čekat na tvoje drobný kousky, abych ti do nich náhodou nezasáh?“

„Moh jsi mi aspoň říct, kde budeš operovat. Bych si chvíli hrál v Africe. A

vůbec, co si o sobě myslíš, takhle uzurpovat Afriku?“

„Pánové,“ zasáhl do jejich hádky Armageddon, „mohli byste se, prosím uklidnit?“

No dobře, uznal Armageddon sám pro sebe, že to je dost podivný požadavek, když jej říkáte Válce.

„Nebo se neuklidňujte, ale hlavně mě poslouchejte. Mám odpověď na vaši otázku.“

„Jakou otázku?“ zeptal se zmateně Válka.

„Na otázku ohledně spuštění apokalypsy, přece!“ suše procedil mezi zuby Demence, který vůbec nebyl rád, když jej takhle opomíjeli. Byl sám o sobě přesvědčen, že je z jezdců největší, a teď už značnou část příběhu nebyl ani zmíněn!

Válka pustil Bábel, kterého teď kopal okovanou botou do třísel, a Bábel přestal křičet vzteky na Válku, který mu pomalu rozmrdal koule na jemnou kašičku.

„Přesně tak, Demence,“ odpověděl klidně Armageddon, „jsem ochoten se spustit... ne, počkejte, ještě nejásejte... jsem ochoten se spustit v případě, že mi vy čtyři dokážete, že umíte spolupracovat.“

Bábel se uchechtl směrem k Válce, aby bylo jasno, že oni dva spolu opravdu nemohou spolupracovat. Válka se nenechal zahanbit a reagoval: „No vidíte to, pane, jak se Blábol chová? S tímhle mám spolupracovat?“

„Přesně tak.“

„Ale... ale proč?“

„Protože Apokalypsa musí být dílo všech...“ hodil nepěkný pohled po Demenci, „...aktivních jezdců zároveň. Bude dost trapné, když se spustím a vy se servete ještě po cestě a na Zemi vůbec nedorazíte. Žádné ale! Nechci slyšet výmluvy. Vyberu vám nějakou pěknou zemičku, kde se vy čtyři budete moct vyřádit. Když uvidím, že jste se naučili spolupracovat, domluvíme se na Konci světa.“

„Proč to prostě nespustíte a netestujete nás až pak?“

„Protože,“ odpověděl mu Demence, „má po nás Armageddon právo požadovat důkaz, že jsme schopní se spojit. Musíme být jednotní, abychom ho neztrapnili. Jeden bez druhého se neobejdeme.“

„To je blbost.“

„Bábel,“ odvětil automaticky Bábel.

Apokalyptičtí jezdci postávali na chodníku a rozhlíželi se po okolních budovách.

„Docela pěkná zemička, co?“ poznamenal neobvykle smírně Válka. Asi se snažil o spolupráci. „Ani si nepamatuju, kdy jsem tady byl naposled.“

„No, my tadyhle s Demencí tu operujeme docela často,“ oznámil mu Bábel, „taková naše tradiční bašta, řekl bych.“

„Cože?“ Válka přestával opouštět svůj pokus o smířlivou roli, „chceš říct, že nás ten Armadegen poslal do země, kde máte vy ostatní takovou výhodu, a já jedinej tady budu za zelenáče?“

Mor zachrchlal.

„No dobře, tak teda my dva tadyhle s Morem.“

„No, nejspíš ani tak nepotřebuje vidět nás dva s Demencí, jestli spolupracujeme, ale jestli ty dokážeš spolupracovat s náma. Ty jseš tady jedinej problém.“

„Chceš říct, že jako neumím spolupracovat?“

„Jo.“

Válka uchopil Bábelovu ruku a začal jej s ní bít do obličeje, za výkřiků: „Koukej, jak krásně spolupracujeme!“

Čirou náhodou byl incident zaznamenán kamerou někoho z kolemjdoucích a brzy se stal na internetu hitem, o čemž sami aktéři neměli ani ponětí. Kdyby Válka věděl, že se mu dostalo podle šedivé barvy obleku přezdívky „Popelka“, asi by to s touto zemičkou vypadalo brzo velmi špatně.

Demence zatím v klidu mluvil: „Náhodou si myslím, že je tu na konflikt zaděláno. Tak třeba ty rozdíl mezi Čechami a Moravou. To je sranda. Blábol jim roztomile zmátnul jazyky a s trochou demence jsou z toho krásný situace. Tak například jméno. Nemůžou to být Čechy, protože to by Moraváky klepla pepka. Nemůže to být Morava, protože to by klepla pepka Čechy. Nemůže to být Čechy a Morava, protože tak se to jmenovalo za poslední okupace. S čím přišli? S výrazem Česko, který historicky vůbec nic neznamená, tedy kromě toho, že se tak říkalo nesprávně Čechám. Takže Moraváci můžou vyskočit z kůže, protože je to pro ně stejný jako Čechy, a Češi můžou vyskočit z kůže, protože je to urážka jejich tradičnímu názvu. Pěkný, ne?“

Válka přestal bít Bábela Bábelem a otočil se k Demenci: „No, to je sice moc pěkný, ale maj spolu takovej problém, abych se tam mohl uplatnit taky já?“

„Hm...“ Demence se zamyslel, „tak třeba by se dalo bojovat o Epopej.“

„Co je Epopej?“

„Ani vlastně nevím. Ale vedou se o to krásný právnícký spory. Oba jsme se u toho s Blábolem vyřádili.“

Válka si výsměšně odfrkl. „Právnícký spory? To má bejt nějaká válka? Já chci bolest, utrpení, rozumíš? Krev! Aspoň z nosu, když už nic jinýho.“

„Ty seš děsná konzerva,“ odpověděl Bábel, který zřejmě neměl dost Válkova bití. „Nikdy tě nenapadlo, že stres, strach, beznaděj a další krásný psychický stavy můžou bejt pro lidi mnohem větší utrpení než fyzický násilí?... neee, počkej... řekl jsem přece PRO LIDI! Já nejsem... au, nech mě bejt, ty zkosnatělá zrúdo!“

„A co takhle náckové?“ v klidu uvažoval Demence.

„Tys tady vyškolil nějaký nácky?“ zpozorněl Válka.

„Ti říkám, že už tady operuju dlouho. Náckové jsou něco jako můj podpis.“

„No to je skvělý! A je tady někdo, na koho maj spadeno? Jakože opravdu spadeno, ne jenom nadávání u piva na to, jak jim přistěhovalci berou práci, kterou by stejně nechtěli dělat.“

„Jasně. Romská menšina. To je tady velký téma.“

„Jo, romové jsou vděčný. Je jich tady hodně?“

„Jasně. A hlavně žádná trapná integrace. Pěkně v ghettech, se zhoršeným přístupem ke vzdělání a práci, pod palbou lichvářů a s tradiční rolí muže jako živitele rodiny, kterou nemá šanci splnit. Prostě jak to má bejt, aby se museli živit drobnou kriminalitou a aby je tak mohla většinová společnost nenávidět.“

„Supr. Tak to nakonec možná bude zábava.“ Podíval se na Bábela. „A co tendle Blbel?“

„Bábel!“ opravil ho automaticky Bábel.

„Už tam taky intervenoval?“

„No jasně,“ odvětil Demence, „pohrá si s řečí, takže sice mluvěj jiným jazykem, kterej se ze zákona uměj učit, ale nikdo ho neumí natolik, aby ho učit mohl. Ale nejkrásnější je to, co provedl s těma zákonama... no to je slast. Třeba to přejmenování zvláštních škol...“

„Fajn,“ přerušil ho Válka, „takže když už tady Blábol...“

„Bábel!“

„...na problému pracoval, tak se teď vůbec nemusí angažovat. Vezmeme to po něm,takže to bude spolupráce.“

„Cože?!“ zareagoval okamžitě naštvaně Bábel, „jak jakože to vezmete po mně? Máme spolupracovat!“

„Ty už jsi svůj díl odvedl. Jdi se projít a nech nás pracovat,“ odvětil Válka, otočil se k němu zády a šel řešit detaily s Demencí. Bábel se podíval na kupu slizu vedle sebe. Kupa slizu zachrchlala, pokusila se pokrčit rameny a odšourala se za Válkou. Bábel ještě chvíli křičel nadávky, za což si náhodným kolemjdoucím kameramanem vysloužil na internetu přezdívku „Kelišová“, a pak naštvaně odešel uklidnit se směrem k Právnické fakultě.

Když pak se zálibou sledoval studenty a studentky, jak chodí po chodbě a se zmatenými výrazy opakují nesmyslná uskupení slov, v hlavě se mu začal rodit plán, jak se Válce pomstít za jeho aroganci.

„Kde je?! Já ho zabiju!“ Válka se řtil chodbou rodinného domu, v němž právě seděl Bábel a sledoval televizní noviny, zatímco majitelka domu, které Bábel vnutil představu, že je jeho dávno ztracenou tetičkou, právě prohledávala místní kanalizaci a snažila si vzpomenout proč.

Válka vtrhnul do pokoje. Bábel si jen povzdechl a nechal si pětkrát urazit hlavu, než se Válka konečně uklidnil. V mezičase pouze klidně reagoval slovem „Bábel“ na Válkovy nadávky, z nichž „Blábol“ byla ta nejmírnější. Když se Válka konečně uklidnil, Bábel se zeptal:

„Mám takový dojem, že tě něco trápí.“

Za to mu byla opět uražena hlava. „Ty dost moc věš co!“

„Prosím?“ optal se pobaveně Bábel. Bolest sice neměl rád, ale vidět Válku koktat vztekem za to stálo.

„My vost dobře...“ Válka se pokusil uklidnit: „Kvůli tobě tady ještě budu koko...“

„Kokotat?“ usmál se na něj nevinně Bábel.

Když si znovu nasadil hlavu, zkusil to: „Řekneš mi, co tě trápí?“

„Ty víš co!“ konečně ze sebe vypravil bez chyby Válka.

„Netuším.“

„Chceš mi tvrdit, že to všechno byla náhoda?“

„Co přesně?“

„Že si skletli spupiny?“

„Co jsou Spupini?“

Do místnosti vešel Demence, který zřejmě dorazil k domu zároveň se svým společníkem, ale neběžel domem jako bleskový Válka, aby mohl nepříteli rozmlátit ciferník.

„Možná bude vhodné, když ti situaci popíšu,“ pronesl klidně. Válka se zjevnou úlevou přikývl.

„Vymysleli jsme tady s Válkou krásný plán, jak skloubit místní demenci a agresi, aby z toho fakt něco bylo. Naše milá skupinka neonacistů si dala sraz na demonstraci u romského ghetta. Brilantní část spočívala v tom, že menší skupina se měla převlíknout za anarchisty, kteří měli jakože zaútočit na ty nácky, aby byl začátek násilí na nich. Pak jsem měl já přednést extrémně dementní projev o privilegovanějších menšinách, kterej by jakože ty anarchisty přesvědčil, aby šli do toho s demencí, jakože celonárodní odboj.“

„To zní zajímavě,“ tvářil se Bábel nevinně, „jak tak koukám na Válkovy reakce, něco se vám asi zvrtilo, co?“

Válka jej znovu chytil pod krkem a procedil mezi zuby další přeřek: „Ty si mě budeš hrát?“

„Ehm, to má být žádost o ruku?“ zeptal se Bábel, kvůli čemuž opět přišel o hlavu.

Demence v klidu pokračoval: „Nevyšlo. Jak se totiž ukázalo, ti dementi si popletli skupiny a prohodili si poznávací znaky. Takže všichni přišli převlečení za anarchisty, zmateně pobíhali po Litvínově a snažili se mezi opravdovými anarchisty identifikovat, kdo je kdo, což, vzhledem k tomu, že měla akce s převleky probíhat v utajení, byl dost problém. Romové postávali opodál a přemýšleli, proč nepřišel ani jeden skinhead.“

„A ty mi budeš tvrdit, že s tím nemáš nic společného?!“ Rozkřičel se Válka.

„Nemám. Osobně mi to přijde spíš jako Demence než Bábel.“ Odvětil Bábel.

„Přiznej se, nebo ti urazím hlavu!“ zakřičel Válka na Bábelu.

„To je dost divná výhrůžka. Protože kdybych ti řekl, že jsem to udělal já, tak mi ji urazíš taky.“

Válka se na chvíli zamyslel. „Oukej, když se přiznáš, tak ti hlavu neurazím.“

„Fakt?“

Autorský tým

Martin Strnad

Martin Strnad by apokalypsu nepřežil. Ať už by konec světa vyvolalo cokoliv, byl by mezi prvními, kteří tuto ničivou sílu přivítají s otevřenou náručí a alibistickým úsměvem typu "mám to za sebou". Martin opravdu nemá zapotřebí žít bez komfortu moderního světa. Paradoxem ale je, že právě díky tomuto komfortu si moc rád užívá simulace a mentální cvičení právě na toto téma. Přesně proto taky projekt Český konec světa začal. Martina prostě fascinují extrémní situace vyvolávající v lidech nečekané reakce, zrovna tak jako se děje ve všech možných scénářích konce světa. Škoda, že to nikdy nezažije doopravdy.

www.hlavanehlava.cz/o-nas/#martin-strnad

Kateřina Hejlová

Po tvůrčí stránce mě téma apokalypsy provází už více než dva roky. Významně jsem se jí dotkla ve své poslední novele Fimbul, kde se hrozba konce světa v podobě vleklé nekončící zimy stává jevištěm zcela jiné apokalypsy – zamrzajícího vztahu. Vliv mezní situace na vývoj hlavních charakterů byl pro mě klíčový.

V povídce Transformace jsem se pokusila nastínit jeden z možných scénářů „změny vědomí“, které se omílá v souvislosti s fenoménem roku 2012. Májské proroctví, jenž jinak osobně vnímám velmi pozitivně a nadějně, jsem se pokusila dovést ad absurdum.

www.hlavanehlava.cz/o-nas/#katerina-hejlova

Martin Koláček

Narozen 1981, zombifikován o rok později. Vystudoval Fakultu Humánní Lobotomie v Praze. Své vzdělání v oblasti aplikované lobotomie využívá dále při práci designéra her pro mobilní telefony. Psaní beletrie se věnuje od svých šesti let, kdy byl pokousán básnickým střevem. První kniha "Sedm sebevražd" vyšla v roce 2000. Mezi autorovy nejúspěšnější knihy patří post-apokalyptická komedie "Grunt RX-10".

Více informací a ukázky knih ke stažení naleznete na:

martin-kolacek.cz